

Đức Dũng
SẮN VÀNG
Tiểu thuyết

NXB Tổng hợp Sông Bé xuất bản lần đầu năm 1989
Nhà xuất bản Hồng Đức tái bản năm 2024

Chương 8
SẮN TÌM QUÁ KHỨ

Kỳ 2:

-3-

Chiếc Honda 67 đưa Trung và Công về đến thị trấn Cộp vào khoảng 6 giờ chiều. Thoạt tiên, Trung định lên đường đi vào Sơn Động ngay. Nhưng khi thấy Công tỏ ra quá mệt mỏi, hắn thay đổi ý định và quyết định sẽ nghỉ đêm ở thị trấn. Hắn đưa Công đến một căn nhà nhỏ ở giữa thị trấn. Chính tại đây mấy ngày trước, Công đã ngồi dịch bản gia phả. Chủ nhân của căn nhà là một ông già sống độc thân và hình như có họ hàng gì đó với Hải. Đây là nơi trú ngụ của bọn Trung, Hải và Hương mỗi khi chúng có việc ở lại thị trấn.

Trung rất hiểu rằng trong những ngày sắp tới, kiến thức của Công sẽ là yếu tố quyết định kết quả của công việc. Bởi vậy, hắn đối xử với anh thật nhẹ nhàng và thậm chí còn có phần thân ái nữa. Hắn hứa với Công rằng: nếu việc thành công, ngoài các khoản đã hứa, hắn sẽ tặng thêm cho anh một món tiền có thể dùng để lo sắm cho một cuộc sống đầy đủ nhất!

Công đi ngủ ngay từ lúc 8 giờ tối. Còn lại một mình Trung lặng lẽ ngồi uống rượu với ông chủ nhà. Ông này là một tay bợm rượu và có lẽ chỉ cần được biếu một chai “sáu năm”, ông ta sẵn sàng cho cả quỹ sứ vào trú ngụ trong nhà của mình.

Vào thời điểm đó, Lân đã bơi qua sông sang bờ bên kia và nhăm thẳng về phía căn lều của Hương mà hẳn biết rất rõ.

Trong căn lều nhỏ ở ven sông, Hương đang ngồi kiểm lại vàng và tiền thu được trong vài ngày. Ở căn lều khác cạnh đó, Thịnh và Dung đang đú đờn với hai gã Tĩnh và Phú. Từ sau khi Hải đột ngột biến mất, hai ả càng trở nên bạo dạn và trơ tráo như những kẻ đã phải sống quá tù túng, nay bỗng nhiên được sở lòng.

Đang lúi húi đếm dưới ánh sáng của chiếc bóng đèn nhỏ thấp bằng ắc-quy, Hương bỗng rùng mình. Linh cảm về tai họa khiến thị quay ngoắt lại. Trong ánh sáng mờ mờ, Hương nhìn thấy khuôn mặt dữ tợn với bộ râu quai nón sũng nước của Lân. Chỉ trong một thoáng rất nhanh, Lân đã chồm tới như một con thú dữ. Hắn choàng một dọi dây qua cổ Hương và nghiêng răng thít chặt lại. Hương không kịp kêu lên một tiếng. Sợi dây tàn bạo mỗi lúc một thắt chặt lại khiến Hương mềm oặt, rũ xuống. Đến lúc đó, Lân mới thu sợi dây lại và nhanh nhẹn quơ toàn bộ số tiền và vàng đang để trong chiếc khăn màu trắng trên mặt hòm, cho vào túi. Sau đó, hắn vớ lấy can dầu đang để trong góc, mở nắp rồi tưới thẳng vào những túi, những ba lô đựng hàng la liệt trong lều. Hắn làm cẩn thận và chính xác trong một sự im lặng ghê rợn. Vài phút sau, Lân chui ra khỏi lều và lặng lẽ biến mất...

Sáng sớm hôm sau, Thịnh dậy sớm. Cô ả mệt mỏi gỡ cánh tay của Tĩnh đang choàng qua cổ mình và ngồi dậy. Ngay cạnh đó, Dung và Phú vẫn đang quấn chặt lấy nhau trong giấc ngủ mê mết. Thịnh ngáp dài rồi uể oải đứng lên, chui ra khỏi lều. Thung lũng Vàng la liệt những lều lán vẫn đang còn say sưa trong giấc ngủ nặng nề. Đằng Đông, mặt trời đang bắt đầu tỏa những tia màu hồng trên cái thung lũng vẫn còn sương mù giăng trắng xóa.

Thịnh ngó sang lều của Hương. Qua một khe nhỏ, ánh sáng từ chiếc bóng đèn nhỏ làm cho cô ta hơi băn khoăn: Mọi ngày, Hương vẫn có thói quen dậy muộn hơn. Không biết hôm nay cô ta dậy sớm và thắp đèn để làm

gì? Sau một thoáng lưỡng lự, Thịnh bước lại gần và khẽ vén tấm vải căng trước cửa lều, nhìn vào trong.

Hương đang nằm sóng soài giữa nền đất trong một tư thế kỳ lạ: Đầu cô ta ngoẹo hẳn sang một bên trong khi hai tay dang rộng. Mùi xú uế cùng với mùi dầu hỏa bốc lên nồng nặc làm Thịnh rùng mình. Dự cảm về một tai họa khủng khiếp làm cô ta lặng đi. Thịnh cứ đứng há hốc miệng như thế một lúc. Cuối cùng, cô ta lùi lại theo một phản ứng tự nhiên để định bỏ chạy. Nhưng cô ta bị vướng vào sợi dây căng lều nên ngã nhào xuống.

Chính cú ngã ấy đã làm cho Thịnh bình tĩnh trở lại tuy trái tim thì vẫn đang đập dồn dập trong ngực. Cô ta lại lồm cồm bò dậy và vói về liềm lĩnh như một kẻ đang bước vào vòng lửa, cô đi vào trong lều của Hương.

Hương đã chết. Thân thể cô ta đã lạnh ngắt. Khuôn mặt tím bầm và đôi mắt lồi ra như sắp bật khỏi tròng của nạn nhân làm Thịnh phải ngồi bệt xuống vì buồn rùn. Cô ta cứ ngồi như vậy một lúc và thở dốc lên như vừa phải chạy qua một quãng đường xa. Nhưng có một cái khác đã giúp Thịnh thắng được nỗi sợ hãi. Cô ta gắng gượng chống tay ngồi dậy và đưa mắt nhìn vào cái hòm trong góc lều. Trong hòm chỉ có vài thứ lặt vặt để lẩn trong một đôi guốc cũ. Đó là loại guốc đế cao bảy phân và có bọc mút. Ngoài Hương ra, có lẽ chỉ có Thịnh là người thứ hai biết được giá trị của đôi guốc bỏ đi ấy. Những ngày qua, cô ta đã ngẫm đẽ ý và cũng chỉ mới phát hiện ra bí mật của đôi guốc từ cách đó hai ngày trước.

Bây giờ cơ hội đã đến. Một cơ hội mà có lẽ trong suốt đời mình, Thịnh sẽ không bao giờ mong được gặp lại. Ý nghĩ đó đã tăng thêm sức mạnh. Thịnh vươn người tới, nhặt đôi guốc và chui nhanh ra khỏi lều của Hương.

Trong căn lều bên cạnh, Dung và hai gã Tĩnh, Phú vẫn đang say sưa ngủ. Thịnh nhẹ nhàng bước vào. Cô ta nhặt cái túi xách của mình và rón rén bước ra. Sau khi đã nhét đôi guốc vào túi, Thịnh đi thêm một quãng nữa rồi lội ào xuống sông Hoàng, bơi sang bên kia.

Không ai ở thung lũng Vàng nhìn thấy cô ta.

Lại một lần nữa, Dung nổi cơn tam bành khi biết rằng Lân đã không thực hiện đúng ý đồ của mình. Nói đúng hơn, hắn đã hành động quá cái mức mà thị cho phép. Điều đó có thể sẽ dẫn đến những hậu quả rất nghiêm trọng.

Ngay trong buổi tối hôm đó, sau khi từ bên Thung lũng Vàng trở về, Lân đã đến gặp Dung và thông báo rằng hắn đã thực hiện mọi chuyện “đúng như kế hoạch” rồi báo là phải về thị trấn có việc. Sáng hôm sau, khi nghe tin tức từ bên kia báo về cho thị biết là Hương đã bị chết trong lều của mình, Dung vội triệu tập gấp cả nhóm lại để bàn tính.

Sau khi nghe tình hình, cũng như mọi lần, Phúc nóng nảy lên tiếng trước:

-Thế thì càng tốt! Vậy là bớt đi một “con đĩa”!

Dung lắc đầu:

-Không đơn giản như vậy đâu! Chúng ta cần phải tính đến sự trả thù của thằng Trung và đồng bọn của chúng nó.

Phúc vung nắm đấm:

-Sợ quái gì! Chúng nó ra thằng nào, ta thịt ngay thằng đó!

-Còn ý anh thì sao? - Dung quay sang hỏi Khánh.

Bằng cái giọng chậm rãi muôn thuở của mình, Khánh lên tiếng:

-Thằng Lân làm như thế, cũng có lý của nó. Thằng Trung đã thịt hai thằng trong nhóm của nó, nó thịt lại bồ của thằng Trung, thế kể ra cũng là hòa thôi! Nhưng cái mà tôi ngại là thằng Trung sẽ cho rằng tội mình đã có dính dáng vào chuyện này. Mà như thế sẽ sinh ra những tranh giành không có lợi.

Phúc nóng nảy xen ngang vào:

-Ông sợ rồi hả?

Khánh thản nhiên:

-Tao đã một lần nói rồi: tao không sợ bất cứ thằng nào, kể cả cái mặt lợn của mày! Nhưng tao nói đây là vì quyền lợi của cả nhóm.

Dung quay sang Phúc, dần giọng:

-Anh cầm mồm đi! Để cho người ta nói hết đã chứ.

Sau đó, thị quay sang Khánh:

-Nói tiếp đi.

Khánh tiếp tục:

-Ý tôi muốn là phải làm sao cho thằng Trung hiểu rằng chúng ta không có dính dáng gì trong chuyện này. Cứ để cho nó với thằng Lân giết nhau. Hai thằng đó, thằng nào chết cũng đều có lợi cho chúng ta cả!

Dung gật đầu:

-Đúng thế. Giết người là một trọng tội. Chúng ta phải tạo ra được những chứng cứ ngay từ bây giờ để đề phòng những rắc rối sau này. Mục đích của chúng ta vào đây là để kiếm tiền, vàng. Mà muốn vậy, trước hết phải được an toàn tính mạng cái đã. Không phải là tôi sợ thằng Trung, nhưng nếu nó rình để tĩa từng người một thì chưa biết tình hình sẽ ra sao? Tôi đã gặp thằng Trung, tôi biết là nếu nó đã định trả thù ai là nó sẽ trả thù bằng được!

Cả bọn ngồi im lặng một lúc lâu. Cuối cùng, Dung lên tiếng trước:

-Từ bây giờ, chúng ta phải cắt đứt mọi quan hệ với thằng Lân.

Khánh gật đầu:

-Tôi cũng nghĩ như vậy.

Phúc bấy giờ cũng lên tiếng:

-Nếu vậy, bao giờ thằng Trung về thung lũng, chúng ta nên tìm cách bắn tin cho nó biết chính thằng Lân đã tự ý gây ra chuyện đó.

Thị Dung mỉm cười và quay sang nhìn Phúc:

-Ý kiến hay đấy.

Ngừng một lát, thị bình luận thêm:

-Từ ngày biết anh, tôi mới thấy anh nói một câu nghe tạm được!

Đó là một câu khen không lấy gì làm thiện ý cho lắm. Nhưng Phúc vẫn đỏ mặt lên vì sung sướng.

Chiều hôm sau, khi Lân vừa từ thị trấn quay lại thì một tên đàn em của Dung được cử đến gặp hắn để thông báo về quyết định loại hắn ra khỏi nhóm “Hổ Mang”. Nghe xong, Lân lặng đi. Thoạt tiên, hắn đã định vác dao tới lều của Dung để gây sự. Nhưng hắn đã kịp bình tĩnh lại. Mặc dù chưa bao giờ được chứng kiến những ngón đòn của bọn Phúc, Khánh, nhưng hắn hiểu rằng gây sự với bọn này cũng chẳng khác gì thò tay vào miệng rắn độc. Trong khi đó, trên đầu hắn lại đang còn lơ lửng một mối đe dọa khác là Trung. Với kinh nghiệm của mình, Lân hiểu rằng bọn “Hổ Mang” nhất định sẽ tìm cách bán tin cho Trung biết ai là kẻ đã giết Hương “địa”. Như vậy, mọi con đường của hắn ở vùng đất này đều đã cụt và cách duy nhất là nhanh chóng cuốn xéo khỏi cái Thung lũng Vàng này càng sớm càng tốt.

Với những suy nghĩ như vậy, Lân quay sang nói với tên đàn em của thị Dung:

-Hóa ra là như vậy. Tao cứ ngỡ “Hổ Mang” phải là thế nào kia chứ. Thì ra rất một lũ hèn!

Khi tên kia đang bước ra khỏi lều, hắn nói thêm:

-Mày nói lại với chúng nó là từ nay đừng có xía vào chuyện của tao nữa nghe không. Ai có việc người nấy. Đừng có mà chọc gậy bánh xe. Nếu có chuyện gì, tao thề sẽ thí mạng với chúng nó!

Tuy nói cứng như vậy nhưng ngay sau khi gã kia quay gót, Lân cũng vội vã thu xếp và chuồn thẳng. Để tránh những bất trắc, hắn không dám đi theo đường mòn mà băng theo bờ sông Hoàng, đi xuôi xuống một đoạn xa hơn rồi mới dám leo lên con đường mòn để đi tiếp.

Khi Lân đang từ bờ sông bước lên con đường mòn, hắn chợt nhìn thấy bóng một cô gái cũng đang từ dưới sông bước lên. Lân vội vã căng mắt quan sát. Trong làn sương mờ mờ đang bao phủ, hắn vẫn nhận ra đó là

Thịnh. Trên tay cô ta xách cái túi nhỏ, bước đi mãi miết bước và thỉnh thoảng lại nhìn lại phía sau với vẻ mặt dớn dác. Nói đúng hơn, Thịnh đang bước những bước hoảng hốt như một người đang chạy trốn.

Lân biết rõ Thịnh là đàn em của Hương “địa” trong những cuộc buôn bán ở thung lũng Vàng. Tại sao cô ta lại bỏ đi ngay sau khi Hương bị chết? Cô ta sợ đến lượt mình cũng sẽ phải gánh một kết cục như thế chẳng? Hay là cô ta đang đi báo công an về cái chết của Hương? Hoặc cũng có thể cô ta đã biết được một điều gì đó hoặc đã nhìn thấy hấn chui vào lều của Hương tới qua? Những câu hỏi dồn dập đến trong cái đầu đang căng thẳng của Lân. Hấn quyết định phải tìm hiểu lý do tại sao Thịnh lại vội vã bỏ đi. Nếu cô ta đúng là một nhân chứng trong vụ giết Hương thì hấn sẽ phải vĩnh viễn bịt mồm nhân chứng vô phúc ấy!

Với những dự định như vậy, từ nơi ẩn nấp của mình, Lân nhảy ra và đuổi theo Thịnh. Những bước chân của hấn vang lên trong cái tĩnh mịch của buổi sáng làm Thịnh giật mình quay ngoắt lại. Ngay sau đó, cô ta vụt bỏ chạy dọc theo bờ sông.

Những bước chân chuệnh choạng của Thịnh không thể so được với những bước nhảy dài như một con báo của tên cướp. Thịnh ngoảnh nhìn lại. Cô ta thấy mái tóc bù xù của Lân đang nhấp nhô sau những tảng đá. Bằng những động tác của một kẻ đã gần như mất trí, Thịnh vội vã mở túi lấy đôi guốc ra và ném xuống giữa dòng nước Hai chiếc guốc rơi xuống – một chiếc chìm ngay, còn chiếc kia vẫn nổi lềnh bềnh và bị cuốn đi.

Những vòng sóng trên mặt sông chưa tan hết thì Lân cũng đã nhảy tới trước mặt Thịnh. Hấn thấy cô ta đang đứng dựa vào một phiến đá lớn, nhìn xuống sông Hoàng với vẻ mặt thẫn thờ không còn chút sinh khí.

Lân từ từ tiến lại. Hấn hát hàm:

-Cô đi đâu đấy?

Thịnh quay lại nhìn Lân bằng đôi mắt trống rỗng. Nghĩ là cô ả định thi gan với mình, Lân rút ra một con dao nhỏ và rút lên:

-Đi đâu? Nói?

Lưỡi dao làm Thịnh như bưng tỉnh. Cô ta khẽ chớp chớp mắt và nói bằng giọng gần như là thầm thì:

-Tôi không thể ở lại được nữa...

-Vì sao? - Lân hỏi và vẫn lăm lăm con dao trên tay.

Vốn cùng trong một nhóm nên Thịnh biết rất rõ mâu thuẫn giữa Trung, Hương và bọn “Cá Sấu”, cô ta đột ngột chuyển giọng và nói như gào lên:

-Anh cũng không còn ở nổi nữa là tôi!

Câu trả lời ấy làm cho Lân cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Tuy vậy, hắn vẫn thử kiểm tra lại cho chắc:

-Con Hương đuổi cô à?

Đó là một cái bẫy. Nhưng Thịnh đã không bị lừa. Cô ta thở dài:

-Không cần nó đuổi. Tôi đã định đi từ lâu rồi.

Mối nghi ngờ đã qua. Lân thu dao lại và hỏi bằng giọng đã trở lại bình thường:

-Cô định đi đâu bây giờ?

-Tôi chưa biết! - Thịnh nói và lại thần thờ nhìn xuống dòng nước.

Lân bỗng nắm lấy tay Thịnh:

-Vậy thì đi với tôi. Chúng ta sẽ đến nơi khác. Sẽ làm lại từ đầu.

Thịnh lắc đầu. Lân kéo mạnh hơn nhưng cô ta đã giằng mạnh ra và bỗng hét lên bằng giọng điên dại:

-Không, anh cắt đi!

Sau câu nói đó, cô ta quay người, bỏ chạy dọc theo bờ sông.

(Còn nữa)

Đức Dũng